

*Această carte îi este dedicată unui om a cărui
singură rațiune în viață e distracția.*

*Această carte îi este dedicată unui narcisist,
nu pentru că i-ar păsa, din contră, îl va face să
se simtă mândru.*

*Le mulțumesc tuturor celor care au acceptat
să apară în carte. Mărturisesc, cu mâna pe inimă,
că nici unul dintre personaje nu are legătură
cu realitatea. Acum, na, depinde cum percepe
fiecare realitatea.*

I

Când moartea te cheamă ai două opțiuni: renunți, adică dai curs chemării, sau îi întorci spatele. Până la urmă, ține mai mult de voință. Depinde ce vezi, ce simți și, în special, ce auzi.

Eu am văzut doar ceața. Cred că era cinci dimineața sau în jurul acelei ore. Amintirea mea din acea noapte e ambiguă – cu toate astea, ca într-un vis, îmi amintesc cuvântul ubicuu, fără vreo logică anume. Ceața. Din nou ceața. Umbrele din ceață mă enervau, așa cum mă enervează totul întotdeauna. Nu îmi dădeam seama dacă erau oameni sau simple forme ce mi se întipăriseră pe retină. Păreau că dansează sau că se chinuie să vină ori să plece. Era o ceață rece pentru că o puteam simți. Ca în acele nopți de iarnă în care apare din senin, ți se pune în fața ochilor, ca o pânză, și apoi, rece, ca un șarpe scârbos, îți intră sub piele și în suflet și nu mai poți scăpa de ea zile întregi.

Încă o simt. E rece. Se strecoară pe sub pătură și îmi maltratează trupul. Se prelinge pe lângă mine, intră în mine, ca un amant deloc grăbit sau obosit, doar enervant și înfrigurat.

Transpirația aceea rece mă omoară. Mai e și o anume durere înfundată care nu mă lasă să mă concentrez sau să deschid ochii. Uneori aud voci, dar sunt prea îndepărtate pentru a le desluși. Nu gândesc prea limpede și, de cele mai multe ori, nici măcar nu mă mișc. Îmi simt trupul undeva între două frontiere. Uneori e viu, e cu mine, alteori e mort și n-am puterea de a-l mișca.

Dar visez sau cred că o fac. Uneori mă trezesc și ceața e lângă mine sau pe mine. Se prelinge. Aș vrea să țip, dar din nu știu ce rațiune nu pot. Apoi aud zgomotul ăla asurzitor și simt teama. Paralizez și toată voința din mine se scurge. Iar nu-mi mai simt trupul, iar mă întorc în lumea mea rece și visez.

Mai întâi am văzut caravana. Era colorată. Avea baloane. Fețe înnegrite de timp ieșeau rând pe rând într-o liniște mormântală. Păreau că sunt speriați dar

nu era așa. Am avut de multe ori visul ăsta, uneori nu se mai sfârșea, dar într-un final am înțeles. Tăcerea era a mea nu a lor.

M-am trezit. Știu că m-am trezit pentru că undeva, în depărtare, de parcă mi-aș ține genele apropiate, zăresc o lumină murdară ca a dimineților de iarnă. Încerc să deschid gura. Îmi simt buzele, dar nu-mi aud glasul. În schimb aud pași. Grei. De parcă un elefant ar fi încercat să meargă pe vârfuri. Elefant. Nu m-am mai gândit de mult timp la un animal. De ce tocmai un elefant?

Am impresia că sunt mai bătrână decât lumea și tot ce fac acum e să-mi reamintesc cursul vieții.

– Lala?

Vocea ei mă sperie. Mă cutremur undeva în adâncul ființei mele. Recunosc numele și simt durerea. Cred că visez din nou.

II

Simt durerea înfigându-mi-se în cap și în umărul drept. Degetele mele se mișcă, fără voia mea, într-acolo. Dar restul mâinii rămâne pe loc pentru că o altă durere se înfiripă în cot. Las brațul să cadă la loc. Între degete simt ceva moale. Lenjeria e ca de mătase sau degetele mele o simt așa. Îmi place. Ating din nou și din nou.

– Lala?

Ochii mi se deschid fără să vreau. Durerea mă face să țip. Lumina aceea îmi arde pupilele. Îi închid la loc. Îi strâng cât pot de tare, dar e prea târziu, amintirea ei îmi e întipărită pe retină. Aud din nou o voce. De data asta una masculină, târăgănată, ca o adiere de vânt.

– Deschide ușor ochii. Știu că te dor, dar trebuie să faci un efort.

Nu vreau să fac niciun efort. Nu-mi plac eforturile. Nu știu cum îmi dau seama de asta, dar corpul meu o simte. Cu încăpățănare strâng și mai tare din pleoape, asta până când simt atingerea. Ochii mi se deschid brusc. Îi văd conturul chipului dar lumina mă lovește din nou. Scâncesc ca un nou născut.

– E bine, spune din nou vocea. E bine. De acum va fi din ce în ce mai bine.

Brusc realizez că mă doare foarte tare în gât, aș vrea să-i spun dar cuvintele nu-mi ies sub nici o formă.

– Nu te forța, spuse din nou. Într-o zi sau două îți va reveni și glasul. Să o luăm încet.

Încet.

Ochii încep să se obișnuiască cu lumina și trupul cu durerea pe care până acum nici nu a simțit-o. A știut că e acolo dar a refuzat-o. Acum nu o mai refuză, doar o acceptă. Scâncesc din nou. Clipesc și chipul lung, ușor negricios și

bărbos, îmi devine tot mai clar. Are un zâmbet blând, cald, menit să mă facă să rămân calmă, dar eu mă zbat.

– Ușor, ușor.

Clipesc nervoasă. Nu înțeleg.

– Îți amintești ce s-a întâmplat?

Brusc parcă mă fulgeră. S-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Probabil că-l privesc nedumerită. Se încruntă doar puțin, apoi își reia zâmbetul.

– E normal. Șocul a fost prea mare. Inima ți s-a oprit un minut și jumătate. Creierul tău n-a mai primit oxigen. Era să te pierdem.

Eram pierdută. Eram pierdută de la începutul timpului. Dar cine sunt eu?

Ochii mi s-au mărit și-i simt de parcă ar vrea să-mi iasă din orbite.

– Gata, gata, spuse agitat bărbatul. Pulsul ți s-a accelerat îngrozitor de mult. O luăm încet.

Am văzut seringă. Am simțit branula și serul care-mi intra în venă. Am adormit.

*

– Mă doare, am spus pe neașteptate.

Nu pot vorbi prea mult pentru că mă doare la infinit.

Încerc să-mi ating trupul. Știu că e suferind, dar nu și din ce motiv. Uneori îl simt, alteori nu. Acum mă uit în ochii bărbatului din fața mea. Cred că sunt albaștri și cred că i-am mai văzut, doar că nu-mi aduc aminte unde.

– Respiră încet, a spus el. Nu te grăbi.

Nu mi-am dat seama că respirația mea a luat-o razna. Are dreptate. Probabil că durerea îmi accelerează...

Zdrang! Tresar. Încerc să-mi mișc capul în direcția din care a venit zgomoțul și-mi dau seama că sunt imobilizată.

– Doar Fulg de Nea, a spus bărbatul.

Aș vrea să întreb ce e acela un Fulg de Nea, dar nu îndrăznesc. Îmi e teamă că-mi pierd mințile. Omul acesta vorbește cu mine de parcă ar trebui să fiu familiarizată cu toată nebunia asta. Un Fulg de Nea. Un pat. O fereastră. Un bărbat care mă privește prietenos. Oh, dar îmi amintesc. Ultima oară când am deschis ochii și lumina aceea puternică mi i-a rănit el era aici. Poate mă înșel.

Doar că am impresia că avea aceeași față lungă și aceeași barbă deasă. Dar poate am visat.

– Durerile n-ar trebui să mai fie la fel de insuportabile ca la început, a continuat el să-mi vorbească. O să rămân aici cât e nevoie, dar aș prefera să nu-ți mai fac calmante, altfel riscăm să devii o legumă și tu trebuie să-ți revii. Lumea are nevoie de tine.

Serios? Nu o spun, doar o gândesc. De ce ar avea lumea nevoie de mine?! Cine sunt și ce-am făcut de-am ajuns aici?!

– Îmi dau seama că ești confuză, îi urmăresc doar glasul, pentru că a dispărut din raza mea vizuală. Am vorbit cu directorul spitalului de psihiatrie și am căzut de acord că ar trebui să-ți spun ce s-a întâmplat.

Dintr-o dată îmi dau seama că nu-mi doresc să aflui prea multe despre mine. Durerea, da, poate că e suportabilă. În plus, am impresia că e mai bine așa, că pot trăi în felul acesta și pot avea liniște. Cu toate acestea îl ascult fără să intru prea tare în panică.

– Victor spune că în seara aceea, cu șase luni în urmă, ai primit un telefon. Te-ai îmbrăcat, fără să scoți vreaun cuvânt, și ai plecat.

Șase luni în urmă? Îmi dau seama că e un timp destul de lung. Șase luni înseamnă mult.

– S-a gândit să te urmărească, dar știa că vei fi foarte atentă, așa că l-a sunat pe Paul și i-a spus să te găsească. Victor spune că erai agitată și i-a fost teamă că te vei duce direct în gura lupului.

Nu știi cine e Victor, dar cred că avusese dreptate. Într-un fel am căzut direct în gura lupului cu toate că nu știi cum și de ce am făcut-o.

– Paul te-a găsit după două ore. Încă puțin și ai fi murit. Bătută. Două coaste rupte. Un glonț în cap, altul în umar și încă unul în piciorul drept. Cu oricine te-ai fi întâlnit în seara aceea a avut grijă să te maltrateze înainte de-a te ucide. Dar n-ai murit. Îți amintești cu cine te-ai întâlnit? Toată lumea încearcă să-i dea de urmă. Nu te poți purta așa cu un polițist și să rămâi nepedepsit.

Încercam să procesez informațiile. Sunt polițist, sau am fost, ținând cont de cele întâmplate. M-am avântat să fac ceva de una singură și am ajuns să fiu o legumă într-un pat. O pisică albă a sărit pe pătură făcându-mă să mă cutremur. Mintea mea a luat-o razna. Vedeam pisici spânzurate peste tot. Am tras aer în piept și mi-am revenit. Pesemne că-mi aparținea. Bărbatul zâmbi.

– Fulg de Nea!

Un elefant. Un elefant are ochii dispuși lateral și din această cauză privirea lor este circulară, ceea ce nu e neapărat bine pentru că o privire dreaptă te ține mai concentrat asupra mediului înconjurător, pe când privirea circulară îți dă un oarecare drept la relaxare. Viața nu e relaxantă. De ce îmi vin lucrurile astea în minte? Lucruri fără sens. Ce treabă are toată nebunia din capul meu cu realitatea?

Mă uit fix la bărbatul din fața mea și rostesc apăsător, pentru a încerca să pacălesc durerea.

– Nu-mi amintesc nimic.

Din privirea lui îmi dau seama că e dezamăgit, dar nu îl pot ajuta, nici pe el, nici pe mine. Îmi amintesc anumite lucruri, dar nu au nici o însemnătate și simt că n-au nimic de-a face cu viața mea. Lumea care se revarsă în capul meu este doar o formă de supraviețuire. Poate amintiri de la începutul lumii. Amintiri comune ale omenirii, dar nimic altceva. Nimic care să-mi spună cine sunt.

Ușa s-a deschis ușor și femeia roșcată, ușor plinuță, a intrat în încăpere.

– Ar trebui să mănânce ceva.

Bărbatul mi-a luat încă o dată pulsul și s-a ridicat.

– Te las cu Carmen. Mă întorc mai târziu. Mănâncă și odihnește-te, îți vei aminti.

M-am uitat la Carmen. Aveam sentimentul că o cunosc, doar că nu puteam să-mi amintesc de unde. Poate o altă nălucă ce trecea prin amintirea timpului meu suprealist.

– Ți-am făcut supă de cartofi, preferata ta.

Mințea. Nu știi cum de știi asta, dar mințea. Nu-mi amintesc gustul vreunei supe de cartofi, dar bănuiam că nu era vorba de ceva spectaculos dacă ea simțea nevoia să mă mintă. A venit lângă mine cu un castron alb, plin doar pe jumătate cu o zeamă gălbuie. A luat lingura și a început să mă hrănească. Până la urmă poate chiar îmi plăcea supa aia, doar că nu îmi mai aminteam.

*